

PF 215

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO WP
im. generała broni Karola Świerczewskiego

KATEDRA TAKTYKI OGÓLNEJ **JAWNE**

Egz. Nr 1

płk dypl. Romuald MACKIEWICZ

**WŁAŚCIWOŚCI DZIAŁANIA ODDZIAŁU
WYDZIELONEGO W NATARCIU**

~~BIBLIOTEKA SZKOLENIA WARSZAWA
Nr ewid. 83~~

~~40380~~

BIBLIOTEKA NAUCZWA ASG WP
Archiwum Oddziału Literatury Specjalnych
Ar ewid. _____

WARSZAWA   LUTY   1975

~~40380~~

PF 2.15

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO WP
im. generała broni Karola Świerczewskiego

KATEDRA TAKTYKI OGÓLNEJ

JAWNE

5.10.2 4.1980

~~POUBED~~

Egz. Nr 1

17

11

plk dypl. Romuald MACKIEWICZ

**WŁAŚCIWOŚCI DZIAŁANIA ODDZIAŁU
WYDZIELONEGO W NATARCIU**

~~pl 40380~~

BIBLIOTEKA NAUCZONA ASG WP
Archiwum Działalności Specjalnych
Ar ewid. ....

WARSZAWA

LUTY

1975

~~40380~~

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO WP
im. gen. broni K. Świerczewskiego

KATEDRA TAKTYKI OGÓLNEJ

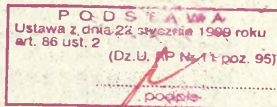
JAWNE

"ZATWIERDZAM"
SZEŃ KATEDRY TO

gen. bryg. M. WASILEWSKI

~~SECRET~~
~~SWIADOWEGO~~
~~SECRET~~
Egz. nr ... 1

Opis. nr 12657p

plk dypl. R. MACKIEWICZ

WŁAŚCIWOŚCI DZIAŁANIA ODDZIAŁU WYDZIELONEGO
W NATARCIU

WAR SZAWA

Styczeń

1975 rok

BIBLIOTEKA NAUKOWA ASG WP
Archiwum Działu Zbiorów Specjalnych

Nr ewid.

~~SECRET~~
40380

T R E Ś Ć

W S T Ę P

1. Rola i przeznaczenie oddziału wydzielonego.
2. Skład i właściwości organizacji.
3. Zadania, potrzeby wzmocnienia, ugrupowania bojowe.
4. Właściwości organizacji działań.
5. Zasadnicze zagadnienia zabezpieczenia działań bojowych
  - a/ rozpoznanie;
  - b/ ubezpieczenie;
  - c/ obrona przeciwlotnicza;
  - d/ maskowanie.
6. Organizacja dowodzenia.
7. Właściwości prowadzenia działań przez oddział wydzielony.

Z A K O Ń C Z E N I E

Załączniki :

- nr 1 - Ugrupowanie marszowe OW-wklejka
- nr 2 - Ugrupowanie OW do ataku na obiekt-wklejka
- nr 3 - Możliwe sposoby prowadzenia walki przez OW
o utrzymanie zdobytego obiektu-wklejka

W S T Ę P

Dla skutecznej, manewrowej walki niezbędne jest właściwe zgranie dwóch jej atrybutów: siły ognia i ruchliwości wojsk. Ponieważ siła ognia najczęściej wygrywała w rywalizacji z ruchliwością, ta ostatnia zaprzętała ciągle umysły teoretyków i praktyków wojskowych zmuszając ich do poszukiwania coraz to nowych sposobów jej potęgowania. Jednym z czynników potęgowania ruchliwości i manewru wojsk na szczeblach taktycznych stały się oddziały wydzielone /OW/ stosowane szeroko i powszechnie w czasie II wojny światowej.

Termin "oddział wydzielony" jest znany w literaturze wojskowej od czasów JOMINIEGO^{x/}, jednak był on różnie interpretowany.

Współcześnie pod pojęciem "oddział wydzielony" rozumieć należy: celowo, często doraźnie wydzielone i odpowiednio przygotowane siły i środki z oddziału lub związku taktycznego, przeznaczone do wykonania specjalnych zadań bojowych w znacznym oddaleniu od sił głównych, ale na ich korzyść, stosujące sobie tylko właściwe formy walki.

1. ROLA I PRZEZNACZENIE ODDZIAŁÓW WYDZIELONYCH.

Broń jądrowa wprowadzona w uzbrojenie wojsk, w radykalny sposób zmieniła charakter działań bojowych.

Użycie przez walczące strony jądrowych środków walki powoduje tak radykalne zmiany sytuacji taktyczno-operacyjnej, że określenie roli oddziału wydzielonego na atomowym polu walki wymaga chociażby krótkiej analizy jej charakteru.

Współczesne operacje będą znacznie różnić się od operacji ostatniej wojny, zarówno w sposobach jak i formach prowadzenia działań bojowych. W minionych wojnach rozbicie/zniszczenie/ poszczególnych zgrupowań przeciwnika osiągnane było jedynie poprzez bezpośrednie starcie sił żywych. Wymagało to określonego czasu. Obecnie użycie broni jądrowej ten skutek pozwala osiągnąć prawie natychmiast.

x/ H. JOMINI Zakres sztuki wojennej Paryż 1830 r.

Zmieniła się również istota manewru. W ostatniej wojnie manewr wyrażany był przede wszystkim ruchem, wspieranym i wykorzystywanym przez ogień. Współcześnie idea manewru zawarta jest w potęgze ognia jądrowego, którego rezultaty w maksymalnym stopniu powinny być wykorzystywane przez ruch. Nadażenie ruchu za ogniem, szczególnie jądrowym staje się dziś naczelną zasadą działań zaczepnych.

Dlatego też działania bojowe przebiegają będą błyskawicznie, na dużych przestrzeniach ale nierównomiernie. Na niektórych kierunkach oddziały i związki taktyczne wykorzystując efekty uderzeń jądrowych, rozwijając będą działania w głąb. Na innych, szczególnie tam, gdzie nieprzyjaciół wykona silne uderzenia jądrowe, konieczna będzie obrona lub wycofanie. W toku operacji, wskutek szybkich zmian sytuacji często trzeba będzie zmieniać kierunki głównych uderzeń, a w rejonach porażenia prowadzić takimi sposobami, których poprzednio nie przewidywano.

Duży rozmach przestrzenny działań bojowych zapewniają przede wszystkim możliwości wojsk w jednoczesnym obezwładnieniu nieprzyjaciela na dużą głębokość. W minionej wojnie środki ogniowe obezwładniały nieprzyjaciela na głębokość 10-15 km. Obecnie zaś mogą obezwładniać go na dziesiątki i setki kilometrów. Praktycznie na całą głębokość taktycznego i operacyjnego ugrupowania.

Pozwoliło to oddziałom i związkom taktycznym zwiększyć głębokość zadań bojowych, szerokość pasów natarcia i tempo działań prawie czterokrotnie.

Wzrost dynamiczności działań bojowych wskazuje, że poprzednie metodyczne działania bojowe są obecnie niedopuszczalne, gdyż nie odpowiadają właściwościom nowoczesnej broni i sprzętu bojowego. Jednakże szybkość działań, wielkie prędkości przesunięcia wojsk na polu walki oraz wykonanie na decydującym kierunku manewru powinny być oparte na wszechstronnej ocenie możliwości bojowych wojsk.

We współczesnych warunkach siła i głębokość uderzenia jądrowego odgrywają decydującą rolę. Uderzenia takie dezorganizują cały system obrony nieprzyjaciela, silnie działając na

psychikę jego wojsk i stwarzają przesłanki dla przeprowadzenia głębokiej operacji o decydujących celach w krótkim czasie. Tak więc porażenie przeciwnika bronią jądrową oraz innymi rodzajami ognia jest jednym z podstawowych warunków osiągnięcia celów operacji zaczepnych w jak najkrótszym czasie. Ostateczny cel operacji realizować będą jednak zgrupowania bojowe wojsk lądowych. One to wykorzystując rezultaty ognia jądrowego, likwidować będą ocalałe siły nieprzyjaciela.

Dlatego też wszelkie zabiegi prowadzące do "uskrzydlenia" wojsk lądowych stają się logiczną koniecznością nadążania zgrupowań uderzeniowych za ogniem jądrowym. Oddziały wydzielone niewątpliwie będą tę rolę spełniać.

Potrzeba stosowania oddziałów wydzielonych może wynikać już w początkowym okresie wojny raketowo-jądrowej. Jeśli przeciwnikowi uda się chociaż częściowo porazić nasze siły, uszkodzić system komunikacyjny, zdeorganizować funkcjonowanie mobilizacji i zaopatrzenia, wówczas zorganizowane wejście niektórych związków taktycznych do walki może napotkać na poważne trudności. Zrozumiałe jest, że część związków taktycznych podejmie walkę na czas i ona stanowić będzie główną zaporę rozprzestrzeniania się przeciwnika. Jednak niektóre siły, poważnie obezwładnione mogą nie uzyskać żądanych sukcesów, a inne w ogóle nie nawiążą styczności z przeciwnikiem, jeżeli i po "przeciwnej stronie" okażą się zniszczenia również duże. Bardzo możliwe, że niektóre dywizje /oddziały/ przestaną po prostu istnieć jako zwarte związki. Należy przypuszczać, że takie siły nie będą w stanie podjąć zorganizowanych działań, że zajdzie potrzeba podjęcia akcji siłami pośpiesznie grupowanymi lub w całości ocalałymi pododdziałami względnie oddziałami, wysyłając ich właśnie jako oddziały wydzielone na kierunki najgroźniejsze.

W takim krytycznym położeniu oddziały wydzielone mogą przechodzić do działań, zapewniając warunki szybkiego uporządkowania sił głównych i przywrócenia im gotowości bojowej.

Strona, która nie poniesie dużych strat i wygra bitwę graniczną, przejdzie do działań bojowych na kilku kierunkach, eksponując na nich oddziały wydzielone do wcześniejszego uchwycenia ważniejszych rubieży i obiektów, umożliwiających

związkom taktycznym osiągnięcie wysokiego tempa natarcia w głębi terytorium przeciwnika.

W operacji zaczepnej prowadzonej na głównym kierunku uderzenia, broń jądrowa używana będzie w pełnym zakresie. Zmasowanym uderzeniem jądrowym objęte zostaną wszystkie najważniejsze obiekty i rubieże obronne. W wyniku uderzeń jądrowych złamany zostanie zasadniczy opór przeciwnika. Ograniczona zostanie jego zdolność manewrowa. Na pewien czas przeciwnik może nie posiadać bliższych odwodów zdolnych do potęgowania oporu. Stąd działania naszych związków taktycznych muszą być nastawione na natychmiastowe wykorzystanie rezultatów uderzeń jądrowych w celu doprowadzenia do ostatecznej likwidacji rozbitego przeciwnika. Dlatego też w ślad lub jednocześnie z uderzeniami jądrowymi przejdą do działań odpowiednio przygotowane zgrupowania bojowe lub związki taktyczne. W takiej sytuacji może się wyłonić potrzeba uchwycenia obiektów terenowych, warunkujących utrzymanie wysokiego tempa natarcia, osłony skrzydeł samodzielnie działających ZT, a nade wszystko konieczność izolacji rejonu porażen od napływu świeżych sił przeciwnika.

Do wykonania przytoczonych zadań są niezbędne oddziały wydzielone, które działając przed głównymi siłami ZT i oddziałami mogą zdecydowanie wymijać ocalałe punkty oporu, wychodzić na skrzydła i tyły ugrupowania bojowego przeciwnika.

Efektywne wykorzystanie przez stronę nacierającą rezultatów własnych uderzeń jądrowych, doprowadzi do szybkiego przeniesienia działań bojowych w głąb obrony przeciwnika. Na kierunkach wyłomów trwać będzie ciągły wyścig wojsk obu stron. Dużą rolę mogą w tym odegrać oddziały wydzielone. Potrzeba ich użycia polegałaby na przedłużeniu działania związków taktycznych, których ruch wyhamowany zostanie przez ozięściowe obezwładnienie jądrowe, opór ocalałych sił, a nawet niedostatki materiałowe.

Zdecydowanym działaniom zaczepnym mogą stanąć na przeszkodzie wzrastające trudności w pokonaniu terenu. Rozległe zniszczenia i prawie zupełnie zrujnowane obszary mogą uniemożliwić szybki ruch siłom głównym. Wówczas oddział wydzielony

manewrując w całym pasie natarcia dywizji będzie szukał najdogodniejszych warunków do działania i wychodząc na kierunki najbardziej dogodne stworzyć możliwość ruchu siłom głównym.

W działaniach na pomocniczym kierunku uderzenia, broń jądrowa używana będzie jedynie na cele najważniejsze. W wyniku uderzeń jądrowych może być zniszczona część środków przenoszenia broni jądrowej i obezwładnione ważniejsze odwoły nieprzyjaciela. Działania wojsk na tym kierunku będą musiały być nastawione z jednej strony na wykorzystanie efektów pojedynczych uderzeń jądrowych a z drugiej na łamanie oporu przeciwnika tam, gdzie nie stosowano uderzeń jądrowych.

Działania bojowe prowadzone z ograniczoną ilością własnej broni jądrowej, stwarzają pilną potrzebę skutecznego zwalczania tej broni u przeciwnika. Niszczenie jej tylko przy pomocy artylerii rakietowej i lotnictwa może okazać się niewystarczające a przy trudnych warunkach atmosferycznych nawet niemożliwe. Wówczas wyłoni się konieczność użycia innych sił do zwalczania broni jądrowej przeciwnika. Oddziały wydzielone z powodzeniem mogą to zadanie wykonać. Tym bardziej, że działając w przodzie posiadają najlepsze możliwości wykrycia i rozpoznania wyrzutni.

W określonych warunkach, pokonanie głównej rubieży obrony przeciwnika może być jednym z trudniejszych zadań nawet przy częściowym jej obezwładnieniu bronią jądrową /np. pokonanie rubieży obrony w pasie min jądrowych/. Wydaje się, że w tym wypadku pierwsze próby /obok desantów powietrznych / dotarcia do takiej rubieży będą leżały w możliwościach oddziału wydzielonego, który może podjąć działania bojowe, mające na celu rozpoznanie systemu obrony i stworzenie warunków jej pokonania.

W walkach spotkaniowych, dla zapewnienia dogodnych warunków rozwinięcia głównego zgrupowania i rozegrania walki w dogodnym położeniu może się okazać bardzo celowe wcześniejsze uderzenie nieznacznymi siłami i uchwycenie dogodnych rubieży. Rolę tę spełnić może odpowiednio wzmocniony oddział wydzielony.

Z pobieżnie przeprowadzonej analizy charakteru współczesnego pola walki i kilku przykładowych sytuacji wyłaniają się następujące wnioski:

- Broń jądrowa o dużej sile niszczącej zmieniła obraz pola walki, zwiększyła rozmach działań bojowych i nadała im wybitnie dynamiczny i manewrowy charakter, co nie wyeliminowało ale znacznie zwiększyło rolę oddziałów wydzielonych.
- Wzrasta ilość zadań możliwych do wykonania przez oddziały wydzielone, często wybiegających poza ramy zadań zabezpieczających działanie sił, które go wysyłały.

2. SKŁAD I WŁAŚCIWOŚCI ORGANIZACJI ODDZIAŁU WYDZIELONEGO

Oddział wydzielony może spełnić swą rolę tylko wtedy, jeżeli jego skład organizacyjny i wyposażenie zapewnią mu szybkie dotarcie do obiektu działań oraz możliwość prowadzenia samodzielnej walki przez określony czas.

Szybkie dotarcie do obiektu działań powinno być rozpatrywane w kilku aspektach - a mianowicie:

- możliwość wyprzedzenia walczących w pierwszym rzucie pododdziałów, a posiadających takie same środki transportu;
- możliwość najsprawniejszego pokonania trudnego terenu;
- możliwość pokonania stref zniszczeń i odcinków skażonych środkami chemicznymi i radioaktywnymi;
- możliwość sprawnego forsowania przeszkód wodnych będących na drodze oddziału wydzielonego;
- zapewnienia dla oddziału wydzielonego możliwości manewru podczas walki z odwodami przeciwnika o uchwycenie i utrzymanie obiektu.

Spośród dostępnych dla dywizji środków transportu, w który może być wyposażony oddział wydzielony, wiele dodatknych cech posiadają śmigłowce.

Jednak wykorzystując do przerzutu sił oddziału wydzielonego śmigłowce, wyłania się szereg zasadniczych problemów, wynikających z ograniczonych możliwości przerzutu, szczególnie sprzętu ciężkiego. Dla przerzutu jednego batalionu piechoty bez ciężkiego uzbrojenia i sprzętu angażuje się cały pułk

śmigłowców, którego zdolność manewrowa w ciągu dnia przy wykonywaniu tego rodzaju zadań wynosi około dwa pułkowyloty^{x/}. Wskazuje to, na możliwość wykorzystywania śmigłowców sporadycznie do zadań szczególnie pilnych. Tymczasem potrzeby stosowania oddziałów wydzielonych są powszechne.

Również możliwość prowadzenia samodzielnej walki przez oddział wydzielony na śmigłowcach jest ograniczona. Brak ciężkiego sprzętu obniży jego zdolność przeciwstawiania się odwodom przeciwnika, zaś bez środków transportu trudno wyobrazić sobie manewr, który jest przecież podstawą jego działania.

Struktura, uzbrojenie i wyposażenie oddziałów i związków taktycznych umożliwiają stworzenie oddziału wydzielonego o dużej zdolności manewrowej. Żaden środek transportu i walki nie posiada mniejszej prędkości ruchu niż możliwe największe tempo działania oddziału wydzielonego. Jednak nie wszystkie z nich posiadają jednakową zdolność przekraczania terenu pociętego i podmokłego. Dlatego też działanie w terenie pociętym przeszkodami wodnymi winno być oparte o wykorzystanie głównie transporterów opancerzonych lub bojowych wozów piechoty, które bez specjalnego przygotowania pokonują znaczne przeszkody wodne.

Do działań po bezdrożach, bardziej przydatne okazują się ozołgi. Czołgi bojowe, wozy piechoty i transportery zabezpieczają w największym stopniu przed promieniowaniem i skażeniami. W taki sposób wyposażony oddział wydzielony nie wymaga dodatkowych zabiegów przystosowujących go do działań. Zapewnia najlepsze warunki w dotarciu do nakazanego obiektu.

Inaczej niż w drugiej wojnie światowej przedstawiają się możliwości prowadzenia samodzielnej walki. Oddziały wydzielone tamtego okresu musiały przeciwstawić się siłom o dużym zróżnicowaniu jakościowym, począwszy od kawalerii, poprzez piechotę do wojsk pancernych i zmechanizowanych.

x/ Stosunkowo mały taktyczny promień działania Mi-6/140 km/ a długi czas odtwarzania zdolności przelotowej ps sprawia, że może on wykonać w ciągu dnia do dwóch wylotów.

Współczesne upancernienie wojsk zatarło różnice między piechotą a wojskami pancernymi i wyłoniło prawie jednakowe szanse ich zwalczania.

Dlatego oddział wydzielony wyposażony w ozołgi, bojowe wozy piechoty i transportery zdolny jest podjąć walkę z każdym rodzajem wojsk lądowych przeciwnika. Oddział wydzielony będzie działał zawsze w strefie penetracji wojsk operacyjnych przeciwnika. Stąd jego skład musi być dostosowany do możliwości przeciwstawiania się głównie tym siłom.

Oddziały wydzielone mogą być organizowane w okresie przygotowawczym jak i w toku prowadzenia natarcia. Oba sposoby posiadają szereg dodatnich i ujemnych cech i będą stosowane w zależności od konkretnej sytuacji bojowej.

Szybko zmieniająca się sytuacja bojowa na współczesnym polu walki sugeruje konieczność posiadania zawczasu zorganizowanego oddziału wydzielonego. Wytworzone lub wykryte luki w ugrupowaniu bojowym nieprzyjaciela ze względu na dużą manewrowość wojsk mogą być szybko zamknięte i powstała szansa szybkiego wprowadzenia go w lukę utraconą. Konieczność ciągłego wyprzedzenia poczynąń nieprzyjaciela przy dużej manewrowości wojsk może być zrealizowana tylko zawczasu przygotowanymi siłami.

Dowódcą organizujący oddział wydzielony przed walką ma możliwość dokładnego sprecyzowania mu zadania lub nawet kilku zadań. Dysponując dostateczną ilością czasu na organizację dowódcą oddziału wydzielonego może wypracować decyzję w kilku wariantach na każde określone zadanie. Siły wyznaczone w skład oddziału wydzielonego będą w pełni zaopatrzone w środki materiałowe. Istnieje możliwość przeprowadzenia szkolenia/ćwiczenia/ doskonalącego. Dowódcą oddziału wydzielonego przebywający na stanowisku dowodzenia przełożonego jest dokładnie zorientowany w całości sytuacji bojowej i może określić najdogodniejsze kierunki przyszłego działania. Wybrane zostaną drogi działania i określone możliwości dokonania manewru przy przekraczaniu kolizyjnych punktów w obronie przeciwnika.

Jednak ten sposób ma też szereg cech ujemnych. Siłą rzeczy następuje tu zamrażanie sił do chwili ich użycia, na co nie zawsze można sobie pozwolić. Wcześniej zorganizowany

oddział wydzielony narażony jest na uderzenia jądrowe przeciwnika. Może być organizowany tylko wtedy, kiedy jest dostateczna ilość sił na zorganizowanie wszystkich elementów ugrupowania bojowego.

Drugi sposób może być znacznie częściej stosowany obecnie niż w ostatnim etapie drugiej wojny światowej.

Oddziały posiadają jednakową zdolność manewrową. Ponadto bardzo często powstawać będą takie sytuacje, gdzie niektóre pododdziały pierwszego rzutu przenikną głęboko w ugrupowanie nieprzyjaciela i szybko można je przekształcić w oddział wydzielony.

Jednak i ten sposób ma szereg cech ujemnych. Główną z nich będzie mała ilość czasu na organizację działań. Jego działanie z uwagi na ograniczone możliwości szybkiego przemieszczenia środków wzmocnienia, musi być oparte przede wszystkim o wsparcie ogniowe. Mogą wystąpić braki materiałowego zaopatrzenia, szczególnie w amunicję. Brak czasu na wypracowanie decyzji przez dowódcę oddziału wydzielonego będzie wymagał udzielenia mu dużej pomocy przez sztab nadrzędny w sprawnym dotarciu do obiektu działań.

Dla określenia czasu prowadzenia samodzielnej walki o utrzymanie zdobytego obiektu i głębokości działania, konieczne jest obok oceny możliwego przeciwdziałania przeciwnika dokonać porównań możliwości dotarcia do rejonu działań oddziału wydzielonego w stosunku do pododdziałów pierwszego rzutu.

Zakładając, że związek taktyczny rozwija działania na głównym kierunku w ślad za zmasowanymi uderzeniami broni jądrowej i przyjmując, że w strefie taktycznej tempo natarcia wojsk wyniesie 6 km/godz., to możliwości wysłania oddziału wydzielonego na głębokość 60 km^x/kształtować się mogą następująco: Jeżeli oddział wydzielony osiągnie tempo 15 km/godz., na dotarcie do nakazanego obiektu zużyje cztery godziny. W tym czasie natarcie przesunie się 24 km, pozostanie jeszcze 36 km, co wyniesie sześć godzin samodzielnej walki oddziału wydzielonego.

x/ Przyjęta głębokość zadania dnia związku taktycznego.

Działania oddziału wydzielonego w tempie 10 km/godz. skróci czas jego samodzielnej walki do czterech godzin. Jest to czas, który wskazuje na celowość użycia OW.

W natarciu na kierunku pomocniczym, zakres obezwładnienia obrony przeciwnika zmniejszy się. Zostaną zniszczone lub tylko obezwładnione obiekty najważniejsze, co w pewnym stopniu naruszy system obrony przeciwnika, lecz nie spowoduje załamania woli stawiania oporu. Wątpliwe jest, aby zaistniały warunki użycia oddziału wydzielonego już na początku natarcia. Wytworzone luki pojedynczymi uderzeniami jądrowymi mogą jednak taką ewentualność sugerować, szczególnie, jeśli broń jądrowa użyta zostanie w interesie oddziału wydzielonego.

Jednak najdogodniejsze warunki do działania oddziału wydzielonego powstaną dopiero po przełamaniu rubieży głównego oporu przeciwnika, przy równoczesnym obezwładnieniu, jego odwodów. Wówczas przyjmując tempo działań oddziału wydzielonego około 10 km/godz., a nacierających wojsk 4-6 km/godz., głębokość działania oddziału wydzielonego będzie wynosić 35-45 km. Przedstawione w rozdziale drugim rozważania pozwalają wyciągnąć następujące wnioski:

- a/ Manewrowy charakter działań wymagający ciągłego i skutecznego reagowania na zachodzące w położeniu bojowym wojsk zmiany wskazuje, że najkorzystniej jest posiadać oddział wydzielony zorganizowany zawczasu. Organizowanie go w toku walki będzie jednak zjawiskiem częstym.
- b/ W czasie przygotowania jak i w toku walki oddział wydzielony wyznaczać można z sił pierwszego lub drugiego rzutu. Jako regułę należy przyjąć, że wyznaczenie oddziału wydzielonego z sił czołowych jest możliwe tylko wtedy, gdy nie zachodzi konieczność przełamania obrony przeciwnika. Może to mieć miejsce podczas działań w ślad za zmasowanymi uderzeniami jądrowymi, w pościgu i boju spotkaniowym. W pozostałych wypadkach oddziały wydzielone wyznaczone będą z sił drugorzutowych.
- c/ Oddział wydzielony należy wysłać na głębokość 50-60 km, tylko na kierunku zmasowanych uderzeń jądrowych i do 30-40 km na kierunkach pomocniczych.

3. ZADANIA, POTRZEBY WZMOCNIENIA I UGRUPOWANIE BOJOWE ODDZIA- LÓW WYDZIELONYCH

W przeszłości oddziały wydzielone przeznaczone były głównie do uprzedzania przeciwnika w opanowaniu w głębi jego obrony najbardziej ważnych, taktycznych lub operacyjnych obiektów oraz utrzymania ich do czasu podejścia zasadniczych sił. Obecnie zadania te są nadal aktualne. Odpowiednio wcześniejsze opanowanie mostu, węzła dróg, przełęczy górskiej itp., w czasie szybko rozwijającego się natarcia ma nie tylko duże znaczenie dla sił głównych, ale również wydatnie utrudnia manewr przeciwnikowi. Narusza jego system obrony, dezorganizuje dowodzenie i pracę tyłów. Zmusza przeciwnika do grupowania sił, co może być wykorzystane przez broń jądrową. Chociaż zadania te nie są jedyną domeną oddziałów wydzielonych, to jednak bezpośrednio zabezpieczenie działań nacierających zgrupowań, jak dawniej należeć będzie do nich.

W warunkach współczesnych gama zadań oddziałów wydzielonych znacznie się zwiększyła. Jest to uwarunkowane dynamicznością walki, jej rozmachem, a nade wszystko użyciem broni jądrowej. Główny wysiłek ich działań winien zatem być skierowany przede wszystkim na wykorzystanie skutków własnych uderzeń jądrowych. Jednym z ważniejszych zadań może być wzbronienie napływu sił przeciwnika w rejon porażen jądrowych. Mimo, iż całość sił pierwszego rzutu dąży do maksymalnego wykorzystania efektów własnych uderzeń jądrowych, to przecież nieduże, bardzo szybkie oddziały wydzielone szeroko stosując manewr mogą dużo wcześniej wyjść w rejon porażonych obiektów i izolować je przed napływem świeżych sił lub prowadzić tam działania mające na celu całkowitą likwidację obezwładnionego obiektu albo ustalenia skutków zniszczeń.

Działając na tyłach przeciwnika mają najlepsze szanse wykrycia, rozpoznania i aktywnym działaniem zniszczenia punktów elaboracji rakiet jako najbardziej wrażliwych obiektów, składów broni specjalnej, stanowisk dowodzenia i organów zaopatrywania.

Są one w stanie skutecznie niszczyć środki przenoszenia broni jądrowej przeciwnika, będące na stanowiskach startowych lub w marszu. Wykonanie tych zadań ułatwia fakt, że rakiety są bardzo wrażliwe na ogień artylerii, czołgów a nawet broni piechoty.

Bardzo duże znaczenie dla zapewnienia ciągłości osłony i wsparcia lotniczego wojskom nacierającym mają uchwytowane na czas lotniska przeciwnika. Zadanie to mogą właśnie wykonać oddziały wydzielone, które oprócz zdobycia lotniska, są w stanie obezwładnić system dowodzenia lotnictwem. Szczególnie wrażliwe okazują się tu urządzenia radioelektroniczne.

Posiadając dużą szybkość mogą skutecznie osłaniać skrzydła wojsk nacierających, gdyż potrzeba taka wylania się nagminnie.

Większe oddziały wydzielone, odpowiednio wzmocnione samodzielnie lub współdziałając z desantem mogą być użyte nie tylko do uchwycenia i utrzymania obiektów, lecz również do rozbicia lub izolacji, podchodzących odwodów przeciwnika. Nie należy przez to rozumieć, że będą one zastępowały działania pierwszego rzutu. Chodzi tu o większe w porównaniu z przeszłością możliwości, o większą skalę możliwych zadań, które w szeregu wypadków wyjdą poza ramy zadań zabezpieczających działanie tych sił, które go wysłały.

Z uwagi na konieczność samodzielnego działania w warunkach okresowej, lecz całkowitej izolacji od sił głównych, winny one dysponować dużą siłą ognia i posiadać w swoim składzie możliwie wszystkie rodzaje wojsk zapewniających wykonanie zadań. Tak więc obok czołgów i piechoty wyposażonej w transportery opancerzone, w ich skład powinna wchodzić artyleria przeciwpancerna do ognia pośredniego, artyleria plot oraz wojska inżynieryjne i chemiczne.

Ilość tych sił będzie każdorazowo zależeć od konkretnej sytuacji bojowej i terenowej. Działanie oddziału wydzielonego winno być wspierane lotnictwem i artylerią. Na korzyść jego niekiedy mogą być wykonywane uderzenia jądrowe.

W działaniach bojowych z użyciem broni jądrowej punkt ciężkości zabiegów zabezpieczających działania oddziału wy -

dzielonego przesuwają się z wzmocnienia na jego wsparcie. Wynika to stąd, że znaczne wzmocnienie pochłania dużo czasu na jego organizację i staje w wyraźnej sprzeczności z wymogiem zachowania krótkich kolumn oddziału wydzielonego. Szczególnie jaskrawo problem wzmocnienia występuje podczas jego organizacji do działań przez przeszkodę wodną. Warunkiem wykonania zadania przez oddział wydzielony za przeszkodą wodną jest pokonanie jej z marszu. Podstawowe siły batalionu czy pułku są zdolne to uczynić. Natomiast środki wzmocnienia a zwłaszcza artyleria holowana nie. Jeśli obiekt do opanowania leży tuż za rzeką, to istnieje możliwość wykorzystania artylerii do prowadzenia ognia z 50 rozmieszczonych przed rzeką. Głębsze położenie obiektu za rzeką wymaga przeprowadzenia artylerii, co pochłania dużo czasu na organizację przeprawy. Dlatego też wraz z potrzebą artyleryjskiego wzmocnienia wyłania się konieczność zabezpieczenia go w inżynierskie środki pływające, które umożliwią szybką przeprawę artylerii.

Opierając działania oddziału wydzielonego głównie o wsparcie ogniowe, zyskuje się szanse tworzenia go z gotowych organizacyjnych elementów strukturalnych związków taktycznych i oddziałów, co wydatnie skróci czas jego organizacji.

Możliwość intensywnego wsparcia ogniowego może być zapewnione przez broń jądrową, lotnictwo i artylerię większych kalibrów. Stąd będzie się ono opierało głównie o środki armijne i dywizyjne. Głębokość zadań oddziału wydzielonego leży w zasięgu środków jądrowych tych szczebli i lotnictwa, zaś artyleria może wspierać jego działania w zależności od tempa natarcia i zasięgu ogniowego swoich środków.^{x/} Jeżeli siły główne nacierają w tempie 6 km/godz. - to artyleria może wspierać walkę oddziału wydzielonego przez dwie ostatnie godziny, jeśli 4 km/godz. - to przez trzy ostatnie godziny. Biorąc pod uwagę przeciętny czas walki oddziału wydzielonego 3-5 godzin i że przez pierwszą godzinę wspierać będzie lotnictwo, okaże się, że średnio przez cały czas walki może on posiadać nieprzerwane wsparcie ogniowe.

x/ Armaty 122 mm - do 20 m, haubico-artmaty 152 mm do 17 km.

Przykładowe składy oddziałów wydzielonych:

- pułkowy: bp z kez, bappanc, baplot, pl.sap., dr chem.;
- dywizyjny: pz, /poz/, da, dappanc, paplot, ksap, kdes-przepr.

Ugrupowanie bojowe oddziału wydzielonego w każdym wypadku będzie zależało od:

- warunków przejścia oddziału wydzielonego przez ugrupowanie bojowe nieprzyjaciela na przednim skraju obrony;
- warunków terenowych w pasie działania oddziału wydzielonego w szczególności drożni;
- przewidywanego przeciwdziałania nieprzyjaciela;
- składu oddziału wydzielonego.

W zależności od składu bojowego oraz możliwości przejścia w głąb ugrupowania nieprzyjaciela oddział wydzielony może działać po jednej lub dwóch drogach. Oddział wydzielony w składzie kompanii, batalionu, z reguły działać będzie po jednej drodze, natomiast pułku z uwagi na długość kolumny powinien działać po dwóch drogach.

Ugrupowanie bojowe oddziału wydzielonego w toku działań w głębi obrony nieprzyjaciela, przed podejściem do nakazanego mu obiektu /rubieży/, jest podobne do ugrupowania marszowego i składa się z :

- organów rozpoznawczych;
- ubezpieczenia /czołowe i boczne/;
- sił głównych oddziału wydzielonego;
- rzutu tyłowego.

Artyleria przeciwpancerna powinna być zawczasu przydzielona do pododdziałów i działać w ich ugrupowaniu.

Artyleria przeciwlotnicza powinna być ugrupowana plutonami wzdłuż całej kolumny z takim wyliczeniem, aby mogła swoim ogniem osłonić całość sił głównych oddziału wydzielonego. Pododdziały wojsk inżynierskich przydziela się do ubezpieczenia czołowego i pododdziałów w siłach głównych.

Większość tyłów włącza się bezpośrednio do pododdziałów, w kolumnie sił głównych.

Ugrupowanie bojowe oddziału wydzielonego w czasie ataku obiektu, który jest celem działania, może przybrać różne formy,

w zależności od składu oddziału wydzielonego i sił nieprzyjaciela, w zasadzie jednak będzie ono nosiło cechy ugrupowania podczas natarcia z marszu.

Po opanowaniu obiektu /rubieży/ oddział wydzielony przyjmuje ugrupowanie obronne stosowane szczególnie w obronie okrężnej, skupiając główny wysiłek na najbardziej zagrożonych kierunkach.

Z zasady będzie to ugrupowanie jednorzutowe, z silnym odwodem.

4. WŁAŚCIWOŚCI PRACY DOWÓDCY NAD ORGANIZACJĄ DZIAŁAŃ ODDZIAŁU WYDZIELONEGO

Sposób i zakres pracy dowódcy nad organizacją działań bojowych uzależniony jest w decydującej mierze od dwóch czynników: warunków położenia i posiadanego czasu. Jeżeli oddział wydzielony będzie organizowany z góry, praca dowódcy będzie przebiegała w bardziej dogodnych warunkach i w dłuższym czasie. Natomiast gdy oddział wydzielony otrzyma zadanie w toku działań bojowych dywizji /szczególnie gdy wyznacza się go ze składu pierwszego rzutu/ wtedy praca dowódcy będzie przebiegała w nader złożonych warunkach i ograniczonym czasie.

Niezależnie od warunków decyzję do działań dowódca pobiera w oparciu o analizę zadania i ocenę położenia w zasadzie wyłączenie z mapy.

Szczególnej wnikliwości wymaga ocena położenia, a przede wszystkim nieprzyjaciela i terenu.

Dowódca oddziału wydzielonego oceniając npla winien robić to głębiej i szerzej niż zazwyczaj. Głównymi obiektami zainteresowania winny być środki napadu jądrowego oraz odwody nieprzyjaciela, one bowiem będą stanowiły główne zagrożenie.

Teren będzie drugim podstawowym elementem decydującym o możliwościach wykonania zadania. Zasadniczy w działaniu oddziału wydzielonego - to zdecydowany i szybki ruch, który może być spotęgowany lub ograniczony przez walory terenu. Stąd ważność wnikliwej i umiejętnej jego oceny.

Dowódca powinien ocenić miejsce wejścia do działań oraz kierunek ruchu; wybrać najbardziej odpowiednie drogi; trudnodostępne odcinki i rejony, kierunek ich obejścia i sposób pokonania; drogi obejścia silnych punktów oporu i odcinki skażone; najdogodniejsze kierunki działania odwodów przeciwnika; przedsięwzięcia z zakresu rozpoznania i wytyczenia dróg na kierunku działania oddziału wydzielonego.

W decyzji dowódca określa miejsce i sposób wprowadzenia oddziału wydzielonego do działań, kierunek i drogi przesunięcia, ugrupowanie, sposób opanowania i utrzymania nakananego rejonu /obiektu lub rubieży/ oraz zadania dla pododdziałów i innych elementów ugrupowania bojowego.

Stawiając zadania bojowe dowódca kieruje się ogólnie przyjętą formą, lecz wkłada w nią odpowiednią dla oddziału wydzielonego treść, a mianowicie:

- w wiadomościach o przeciwniku zwraca szczególną uwagę na dane o środkach napadu jądrowego oraz o odwodach;
- w zadaniu dla pododdziałów i innych elementów podaje: kierunek i ewentualnie rubież wejścia do działań, drogi marszu, miejsce w ugrupowaniu, obiekt do opanowania, czas i sposób jego utrzymania.

Treść zadań dla pododdziałów szczególnie gdy organizuje się oddział wydzielony w trakcie walki mieści w sobie podstawowe dane o współdziałaniu, w których powinny znaleźć miejsce informacje dotyczące:

- rodzaju czynności i sposobu ich wykonania przez szczebel nadrzędny w zakresie stworzenia warunków dla oddziału wydzielonego dla zorganizowanego wejścia i skutecznego działania, szczególnie sposób oddziaływania bronią jądrową;
- sposób współdziałania z rozpoznaniem działającym w przódzie, sąsiednimi oddziałami wydzielonymi oraz desantami powietrznymi;
- sposób działania w wypadku zetknięcia się nieprzyjaciela w czasie przesuwania się do obiektu;
- sposób działania w celu opanowania wyznaczonego obiektu w wypadku gdy ten zajęty jest przez nieprzyjaciela;
- sygnały współdziałania.

5. ZABEZPIECZENIE DZIAŁAŃ BOJOWYCH.

a/ Rozpoznanie

Wydając wytyczne do rozpoznania dowódca ustala:

- kto prowadzi rozpoznanie do czasu wejścia oddziału wydzielonego do działań;
- sposób organizacji rozpoznania własnymi siłami i środkami;
- co rozpoznanie powinno ustalić do czasu wejścia oddziału wydzielonego do walki i w czasie walki;
- na co skupić główny wysiłek rozpoznania;
- kiedy i w jaki sposób przedstawiać meldunki.

Oddział wydzielony dla prowadzenia rozpoznania organizuje :

- samodzielne patrole rozpoznawcze;
- patrole rozpoznawcze;
- bojowe patrole rozpoznawcze.

Niezależnie od sił przeznaczonych do prowadzenia rozpoznania w pułku działającym jako oddział wydzielony, rozpoznanie prowadzić będą również oddziały i związki taktyczne, na korzyść których on działa.

Ponieważ oddział wydzielony będzie działał w głębi ugrupowania nieprzyjaciela i pierwszy zetknie się z jego odwodami, może on zdobyć szereg informacji, które będą interesować siły główne. W związku z tym informacje te dowódca musi przekazać swoim przełożonym.

b/ Ubezpieczenie:

Oddział wydzielony organizuje ubezpieczenie podobne do ubezpieczenia marszowego. Ma ono na celu uprzedzenie przed niespodziewanym napadem naziemnych środków nieprzyjaciela, zapewnienie czasu i dogodnych warunków wejścia do walki i uniemożliwienie pododdziałom nieprzyjaciela przenikanie w ugrupowanie oddziału.

Dowódca oddziału wydzielonego, organizując ubezpieczenie powinien ustalić:

- sposób ubezpieczenia oddziału wydzielonego od czoła, ze skrzydeł i od tyłu;

- sposób zachowania się ubezpieczeń w wypadku spotkania się z nieprzyjacielem;
- sposób utrzymania łączności ubezpieczeń z siłami głównymi oddziału wydzielonego.

Zadaniem ubezpieczenia jest:

- zapewnienie siłom głównym oddziału wydzielonego nieprzerwanego marszu do obiektu działań;
- w wypadku napotkania małych grup nieprzyjaciela rozbicie ich;
- w wypadku spotkania większych sił nieprzyjaciela uprzedzenie o tym sił głównych.

c/ Obrona przeciwlotnicza:

Specyficzny charakter działania batalionu czy pułku jako oddziału wydzielonego w oderwaniu od sił głównych nadaje duże znaczenie obronie przeciwlotniczej, ponieważ:

- oddział wydzielony, nie będzie mógł korzystać z obrony przeciwlotniczej jaka organizowana jest dla osłony sił głównych;
- oddziaływanie lotnictwa nieprzyjaciela na oddział wydzielony będzie się zwiększać w miarę podchodzenia do wyznaczonego obiektu.

Dowódca organizując obronę przeciwlotniczą musi liczyć tylko na własne środki, które powinien rozdzielić tak, żeby mogły zabezpieczyć główne elementy ugrupowania bojowego na czas podejścia i walki o utrzymanie opanowanego obiektu.

Organizując obronę przeciwlotniczą dowódca powinien ustalić:

- sposób osłony oddziału wydzielonego środkami wyższego przełożonego;
- sposób osłony oddziału wydzielonego własnymi siłami i środkami;
- sygnały alarmów.

d/ Maskowanie

Umiejętne maskowanie działania oddziału wydzielonego będzie mieć duży wpływ na wykonanie zadania.

Maskowanie osiąga się przez:

- zachowanie w tajemnicy przygotowań do działania oddziału wydzielonego;
- umiejętne wykorzystanie właściwości maskujących terenu w rejonie działania;
- wybór dogodnych dróg na kierunku działania oddziału wydzielonego, które omijałyby większe osiedla i miejscowości;
- pełne wykorzystanie etatowych i podręcznych środków maskujących technikę bojową;
- wykorzystanie w czasie działania warunków ograniczonej widoczności /mgły, deszczu, opadów śniegu, niskiego pułapu chmur itd./;
- umiejętne stosowanie w razie potrzeb zasłon dymnych;
- przestrzeganie zasad tajnego dowodzenia.

6. ORGANIZACJA DOWODZENIA

System dowodzenia winien zapewnić dowódcy oddziału wydzielonego niezawodne kierowanie walką wszystkimi elementami ugrupowania bojowego oraz utrzymanie łączności z przełożonym i sąsiadami. Organizatorem systemu dowodzenia jest szef sztabu. Dowodzenie w okresie marszu jak i w okresie walki o zdobycie i utrzymanie obiektu jest realizowane głównie z zasadniczego stanowiska dowodzenia. Jednak należy mieć na uwadze konieczność stworzenia możliwości wyjazdu dowódcy i dowodzenia z wysuniętego stanowiska dowodzenia, szczególnie jeżeli oddział wydzielony jest w składzie pułku. Sztab pułku /batalionu/ powinien w okresie marszu znajdować się na czole sił głównych a w okresie walki o zdobycie obiektu i jego utrzymanie między pierwszym a drugim rzutem lub odwodem. Celowo jest by dowódca do chwili wejścia oddziału wydzielonego do walki znajdował się na stanowisku dowodzenia przełożonego, gdzie ma możliwość śledzenia rozwoju sytuacji i zmian zachodzących w ugrupowaniu przeciwnika.

Wyjazdy dowódcy na wysunięte stanowisko dowodzenia lub punkt obserwacyjno-dowódczy w kolejnych etapach dzia-

łań są uzasadnione tylko koniecznością bezpośredniej ingerencji na przebieg działań w danym rejonie. Przez cały okres działań oddziału wydzielonego na stanowisku dowodzenia powinien przebywać szef sztabu.

Podstawą systemu dowodzenia jest łączność radiowa. W okresie marszu do obiektu, mając na uwadze konieczność maskowania działań, łączność radiowa winna być wykorzystana tylko do przekazywania krótkich zakodowanych sygnałów. Uzupełnienie łączności radiowej winny stanowić ruchome środki łączności oraz osobista styczność dowódców.

7. WŁAŚCIWOŚCI PROWADZENIA DZIAŁAŃ

Wkroczenie oddziału wydzielonego do walki wymaga zaistnienia ku temu dogodnych warunków. Najistotniejsze jest osłabienie aktywnego oddziaływania sił powietrznych i naziemnych nieprzyjaciela na kierunku przyszłego działania. Słabe zabezpieczenie wprowadzenia oddziału wydzielonego w lukę w ugrupowaniu nieprzyjaciela powoduje zużycie jego sił już na początku walki.

W takiej sytuacji oddział wydzielony może w ogóle nie odebrać się od walczących oddziałów.

Luka w obronie przeciwnika na kierunku działania może być wytworzona przez uderzenie jądrowe lub działanie sił głównego zgrupowania. Jednak najbardziej dogodne wejście do walki jest zapewnione przez działanie oddziału wydzielonego w ślad za zmasowanym uderzeniem jądrowym.

Wejście do walki bez użycia broni jądrowej winno być wspierane ogniem artylerii i lotnictwa. Przedsięwzięcie to nie odbiega od zasad zabezpieczenia wprowadzenia do walki drugich rzutów lub odwodów.

Oddział wydzielony wchodzi do walki w ugrupowaniu bojowym lub marszowym z przewidywaniem boju spotkaniowego. Sposób przyjęcia właściwego ugrupowania, podyktowany jest stopniem obezwładnienia obrony przeciwnika.

Na czele oddziału wydzielonego działają organa rozpoznawcze. Niezależnie od tego, czy na jego kierunku lub skrzydłach działają organa rozpoznawcze wyższego szczebla, powinien on prowadzić rozpoznanie własnymi siłami i środkami.

Działanie oddziału wydzielonego cechuje duża manewrowość i zmiennność sytuacji. Ewentualne grupy nieprzyjaciela wychodzące na kierunek jego działania, zwalczane winny być przez ubezpieczenie, zaś siły główne nie wdając się w walkę obchodzą punkty oporu.

Rozwijanie do walki o opanowanie nakazanego obiektu, zależy będzie od charakteru obiektu, jego obrony i siły przeciwnika. W zasadzie pierwszą walkę nawiązą organa rozpoznawcze i awangarda /szpica/. Kolejne siły oddziału wydzielonego angażowane będą w zależności od potrzeb. Oddział wydzielony zazwyczaj uderzał będzie swym silnym pierwszym rzutem, zaś drugi rzut /odwód/ zachowany zostanie do potęgowania walki.

Po opanowaniu nakazanego obiektu oddział wydzielony natychmiast organizuje jego obronę.

Obrona uchwyconego obiektu może być realizowana różnymi sposobami. Do głównych z nich mogą należeć:

- obrona okrężna - bezpośrednia - wokół obiektu;
- działanie na przedpolu ochranianego obiektu głównymi siłami;
- działania na przedpolu i obrona bezpośrednia obiektu.

Każdy z tych sposobów stosowany będzie z uwzględnieniem konkretnych warunków bojowych i terenowych.

Obronę okrężną obiektu organizuje się wtedy, kiedy nie ma szans wyjścia na przedpole. Wówczas najkorzystniej jest częścią sił zapewnić utrzymanie punktów oporu obrony okrężnej a z pozostałych sił utworzyć odwód /drugi rzut/ do działań manewrowych w rejonie obiektu. W takim wypadku siły manewrowe rozmieszcza się poza bezpośrednią obroną obiektu w celu zmniejszenia skutków uderzeń jądrowych przeciwnika. Sposób ten może być stosowany przy obronie obiektów o charakterze punktowym i funkcjonalnym znaczeniu /np. most./.

Działanie całością sił oddziału wydzielonego na przedpolu obiektu odnosić się może raczej do walki o utrzymanie ważnej rubieży terenowej, która zazwyczaj będzie ostatnią rubieżą obrony. Taki sposób działania oddziału wydzielonego jest możliwy szczególnie wtedy, gdy nie zachodzi obawa

utracenia obiektu przez działanie przeciwnika z zaskoczenia lub jego zniszczenia przez siły dywersyjne lub desantowe.

Wydaje się, że w określonych warunkach sytuacji bojowej najkorzystniejsza obrona uchwyconego obiektu może być zachowana przez działanie połączone, polegające na bezpośrednim "trzymaniu" obiektu i prowadzeniu działań manewrowych na jego przedpolach. Będzie on nawet nieodzownym przy organizacji obrony uchwyconego obiektu bez dostatecznej ilości czasu i kiedy walka o obronę obiektu przewidywana jest na czas dłuższy, niż pozwalają na to możliwości oddziału wydzielonego. Jednak główny ciężar walki winien spoczywać na działaniach opóźniających na podejściach do obiektu.

Tak więc sposób walki o uchwycenie i utrzymanie obiektu będzie ściśle związany z charakterem obiektu i możliwościami oddziału wydzielonego.

ZAKOŃCZENIE

Organizacja oddziału wydzielonego jak i kierowanie jego walką wymagają od wszystkich dowódców głębokiej znajomości charakteru współczesnych działań bojowych. Szczególną rolę odgrywa tu doskonała znajomość całokształtu zagadnień możliwości praktycznego zastosowania na nim oddziałów wydzielonych.

Prowadzenie działań w oderwaniu od sił głównych wymaga od całego składu oddziału wydzielonego wysokich zdolności organizacyjnych jak i odporności psychicznej. Tylko ciągle doskonalenie dowódców i wojsk w czasie wszelkich ćwiczeń a szczególnie ćwiczeń z wojskami daje gwarancję sprawnego i efektywnego działania oddziału wydzielonego.

OPRACOWAŁ :

płk dypl. Romuald MACKIEWICZ

SPRAWDZIŁ:

płk doc. dr Antoni RUNIEWICZ

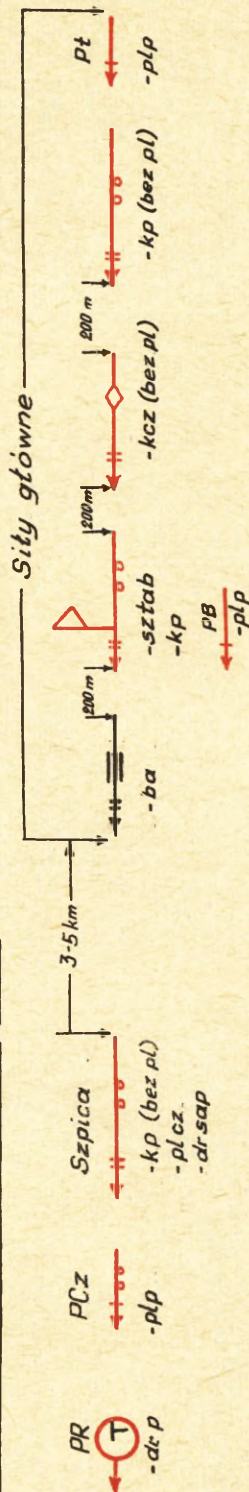
Wydrukowano w 250 egz.

Egz. nr 1-250 Bibl. Główna Oddział
Zbiorów Specjalnych
Wyk. płk Mackiewicz
Druk. Cz. B. dn. 20.01.1975r.
Nr pf-46/pf-112/WW
Kor. H.S.

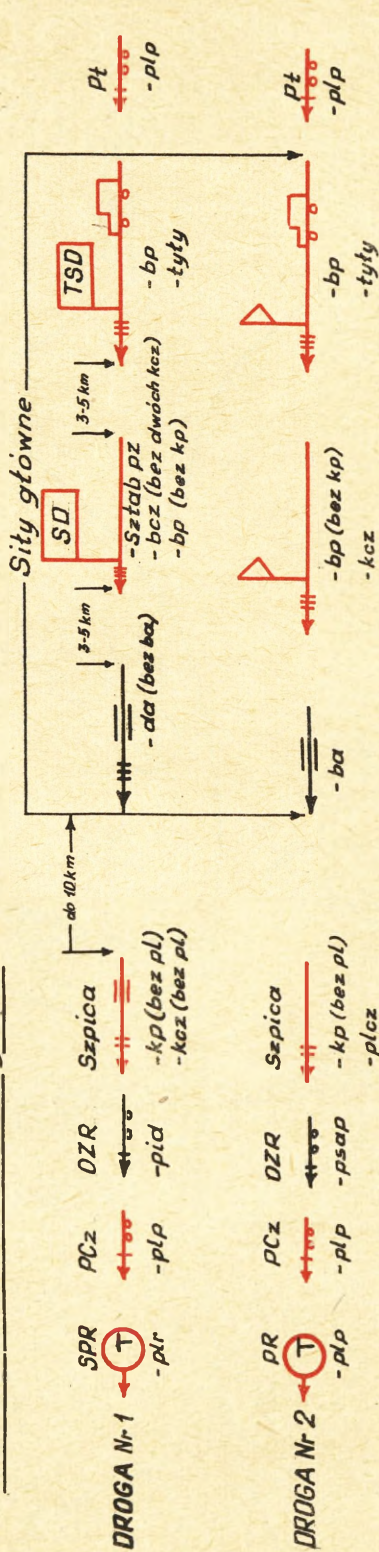
UGRUPOWANIE MARSZOWE OW

(wariant)

1. OW w składzie wzmocnionego bp.

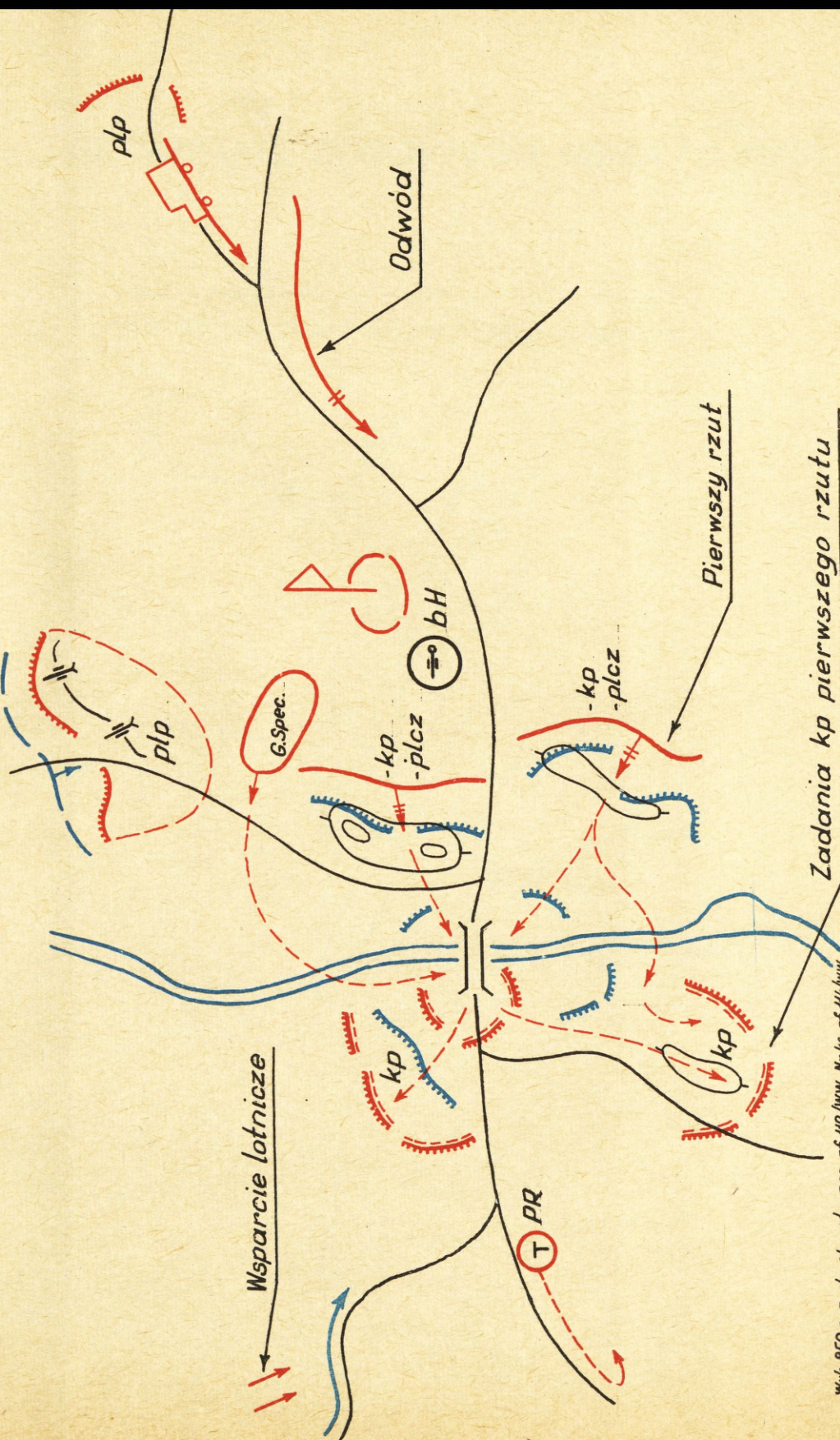

2. OW w składzie wzmocnionego pz.

Uwaga: sity i skład elementów ugrupowania marszowego oraz odległości między nimi są zmienne.

UGRUPOWANIE OW DO ATAKU NA OBIEKT (wariant)

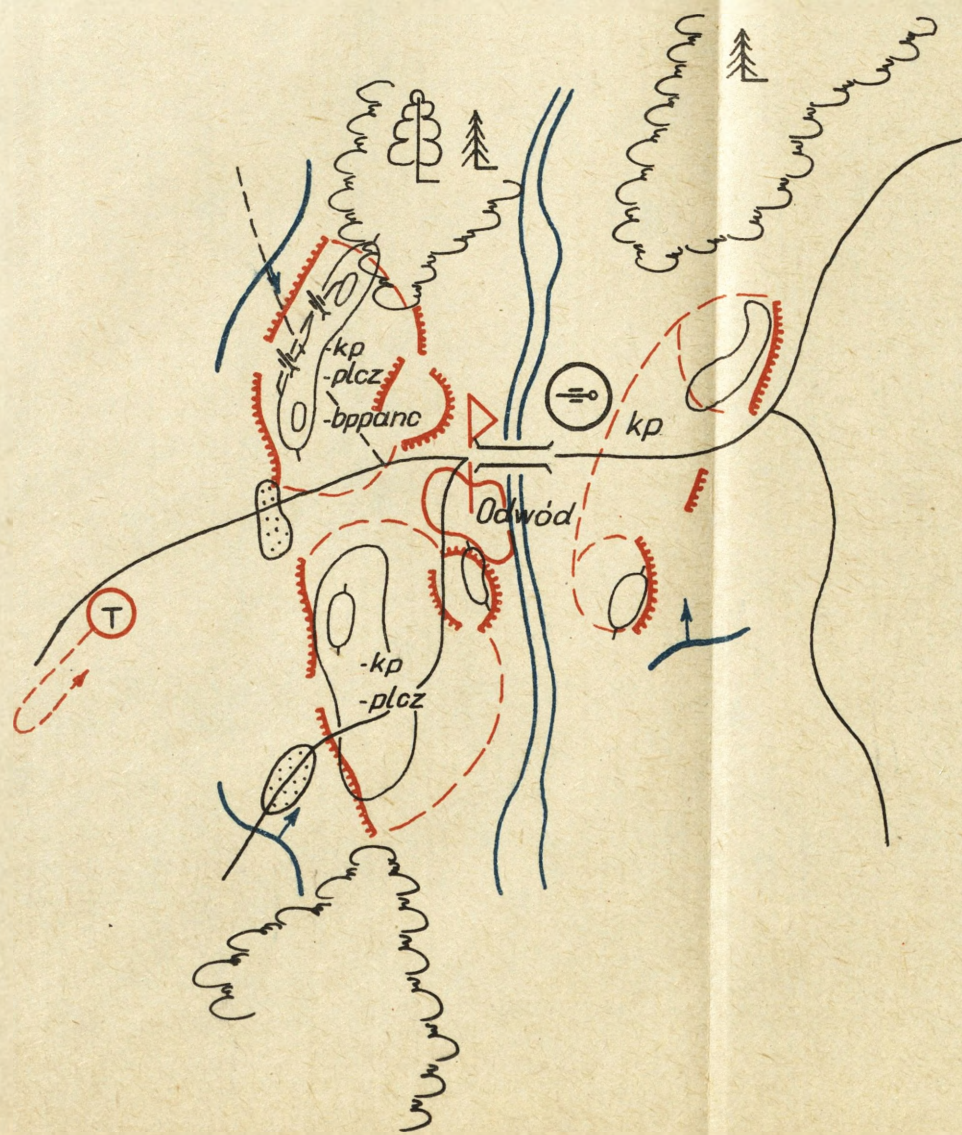

MOŻLIWE SPOSOBY PROWADZENIA WALKI PRZEZ OW O UTRZYMANIE ZDOBYTEGO OBIEKTU (wariant)

Załącznik nr 3

Egz. Nr.....

a. Sity główne OW przeznaczone do bezpośred. obrony obiektu.

b. Sity główne OW przeznaczone do działań na przedpolu obiektu.

